

DE KEET

Het is vrijdagmiddag, bijna drie uur. Josje is met Guus aan het spelen. Ze doen voetje van de vloer. Een ding is zeker: dat valt nog niet mee met een peuter. De bedoeling is dat ze tikkertje doen. Je mag niet getikt worden als je met je voeten in de lucht zit. Josje zegt: 'Jij bent hem, Guus.' Guus lacht, begint te rennen en ploft op de zachte bank, met grote kussens. Hij tikt een kussen aan en zegt: 'Tikkie, jij bentum.' Josje zucht: 'Guu-huus! Zo moet het niet!' 'Welles,' zegt Guus, en hij kijkt erbij alsof hij het hele spel begrijpt.

'Nou doe ik niet meer, zegt Josje terwijl ze haar armen over elkaar kruist. Zo is het helemaal niet leuk.' Josje kijkt boos. Zij kan er niet tegen als Guus haar spelletje verpest. 'Ik ga wel even op mijn kamer spelen mam, laat Guus plies maar beneden blijven.' Ze rolt als een grote mevrouw met haar ogen. Soms wil Josje ook gewoon liever eventjes alleen zijn.

Mama, die het van een afstandje had zitten bekijken, lacht zachtjes. Josje denkt soms dat ze met Guus kan spelen zoals met haar vriendjes en vriendinnetjes van dezelfde leeftijd. Maar dat kan natuurlijk niet.

Papa en mama vinden het belangrijk dat ze een eigen plek heeft in huis. Een plekje waar ze lekker even alleen kan zijn als zij dat wil. Dat is wel eens fijn als je acht jaar bent

en een drukke dag hebt gehad. Of als je broertje jouw idee weer eens niet snapt.

Mama komt dan altijd na ongeveer tien minuten even kijken wat Josje aan het doen is en neemt meestal een beker drinken en een soepstengel mee naar boven.

Soepstengels zijn niet zo zoet. Mama noemt het gezonde tussendoortjes. Stom woord, vindt Josje. Want: hoezo tussendoor? Dat snapt ze nooit. Maar ze zal er nooit over zeuren, want dan loopt ze misschien haar soepstengel nog mis. Zo slim is ze wel.

Josjes kamer is klein, maar erg gezellig. De muren zijn roze. Er hangt een vet coole lamp met prinsessen erop. Een heuse kaptafel staat tegen de muur. Er ligt een borstel op en lipgloss en nagellak. Twee flesjes van Josje zelf en eentje stiekem gepikt van mama. Een grote spiegel steunt op het midden van de kaptafel. En er staat een draaikruk bij. Daar gaat Josje op zitten als ze zich gaat optutten. Ze noemt dat “mee-kuppen”. Om haar bed hangt een soort van wit, doorschijnend net. Net zoals echte prinsessen hebben in hun grote kastelen. De kast zit vol met puzzels, boeken en barbiepoppen. Ook de knutselspullen en fotoboeken liggen daar. En dan is er nog de grote verkleedkist. Die staat eigenlijk altijd op zolder, maar Josje heeft hem lekker naar haar kamer gesleept. Stiekem.

Meestal zit ze aan haar rode glitterbureau. Dat is niet groot, maar wel heel fijn om aan te knutselen.